



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobce: **HT Floor CZ, a. s.**, sídlem Říšova 2, Brno, zast. Mgr. Martinem Bařinkou, advokátem, sídlem Marie Steyskalové 62, Brno, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2013, č. j. MHMP 967275/2013,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 28. 8. 2013, č. j. MHMP 967275/2013, a rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4 ze dne 4. 6. 2013, č. j. P4/048032/13/OST/TEHA, **se zrušují a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 11.228,- Kč k rukám Mgr. Martina Bařinky, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dříve HT Floor EU, a.s.; dne 9. 12. 2016 byla do obchodního rejstříku zapsána změna názvu na HT Floor CZ, a.s.) se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4 (dále jen „správní orgán I. stupně“), kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 250.000,- Kč za správní delikt podle § 181 odst. 1 písm. f) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Tohoto deliktu se měl žalobce dopustit tím, že prováděl stavbu *VÝSTAVBA BYTOVÉHO DOMU*

VAVŘENOVA v nočních hodinách, a to v rozporu s certifikátem autorizovaného inspektora.

Žalobce v prvním žalobním bodu uvádí, že žalovaný rozhodoval na základě nesprávně zjištěného skutkového stavu, neboť certifikát autorizovaného inspektora neobsahuje žádné omezení práce na stavbě na dobu od 7 do 21 hod. S prováděním prací mimo tuto dobu naopak certifikát výslovně počítá a stanoví pro tento případ hlukové limity. Na str. 6 certifikátu je uvedeno omezení, které se týká pouze realizace základů stavby; na str. 24 se výslovně počítá s měřením hluku, a tedy i prováděním prací v noci; na str. 27 se výslovně stanovuje limit akustického tlaku pro noční dobu 40 dB, též se zde vymezuje noční doba rozpětím od 22 do 6 hod.; na str. 29 jsou vymezeny limity pro provádění prací v noční době a na str. 30 se výslovně počítá s prováděním prací do stanoveného limitu akustického tlaku i mimo rozmezí od 7 do 21 hod. Certifikát je tak zcela v souladu se stavební dokumentací, v níž jsou též uvedeny hlukové limity pro práci v noci. Podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí však nebylo žádné objektivní měření hluku na stavbě, které by mohlo prokázat, že stanovené hlukové limity byly překračovány.

Druhý žalobní bod spočívá v tvrzení, že stavební práce, jimiž se měl žalobce dopustit jednání, které je mu kladeno za vinu, prováděla společnost IPAS, a.s. Ve správním řízení nebyly provedeny důkazy, které by toto žalobcovo tvrzení prokázaly, například výsledky zástupců uvedené společnosti, vyžádání smlouvy apod. Dle žalobce je nepřijatelné, že žalovaný dovodil odpovědnost žalobce pouze ze skutečnosti, že nepředložil smlouvu o dílo se společností IPAS. Takovým postupem bylo porušeno ustanovení § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, dle nichž má správní orgán z vlastní iniciativy vyhledávat důkazy svědčící ve prospěch i v neprospěch účastníků.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že žalobce prováděl stavbu v rozporu s příslušným certifikátem autorizovaného inspektora, z něhož jednoznačně plynulo, že stavba bude prováděna jen v denních hodinách mezi 7 a 21 hod. Porušení tohoto režimu plyne ze stavebního deníku vedeného žalobcem i z výčtu úředních záznamů městské policie. Argumentace žalobce, že příslušné práce prováděla společnost IPAS, neodpovídá záznamům ve stavebním deníku. Podklady, kterými chtěl žalobce svá tvrzení týkající se společnosti IPAS prokázat, nepředložil ve lhůtě, k níž se zavázal na ústním jednání dne 16.4.2013. V řízení nevyšlo najevo, že by žalobce vynaložil jakékoliv úsilí k tomu, aby spáchání správního deliktu zabránil; žalobce též nenamítal svou tíživou finanční situaci.

Ze správního spisu plynou následující, pro rozhodnutí věci podstatné, skutečnosti.

Autorizovaný inspektor Ing. arch. M. T. vydal dne 26.8.2008 certifikát č. j. 710803 (dále jen „certifikát“), jímž stvrdil, že stavba *VÝSTAVBA BYTOVÉHO DOMU VAVŘENOVA* v Praze 4, ulice Vavřenova – Na Výspě – U Nás, na pozemcích parc. č. 2612/229 a 3026/1, k. ú. Braník, může být podle ověřené dokumentace a připojených dokladů po právu provedena.

Součástí ověřené stavební dokumentace byla též akustická studie z března roku 2007 vypracovaná Ing. J. B. V této studii je sice na některých místech uvedeno, že stavební

práce budou prováděny jen od 7. do 21. hodiny, avšak zároveň zde jsou citovány právní předpisy a technické normy, které obsahují hlukové limity platné pro noční hodiny. V závěru studie je konstatováno, že po většinu času nebude při provádění stavby překračována hluková hodnota 65 dB(A) platná pro provádění staveb od 7. do 21. hodiny. Překračováním hlukových limitů v nočních hodinách se závěr studie nezabývá.

Na základě úředního záznamu hlídky městské policie a údajů ve stavebním deníku, z nichž plynulo, že stavební práce byly prováděny i mimo rozmezí 7 – 21 hod., správní orgán I. stupně dne 20. 3. 2013 oznámil žalobci, že s ním zahajuje správní řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu, kterého se měl dopustit tím, že ve dne 9., 12., 17., 27., 28., a 30. listopadu 2012, a dále ve dnech 10., 16. a 18. prosince 2012 prováděl stavbu v rozporu s časovým rozpětím uvedeným ve stavební dokumentaci, kterou schválil certifikátem autorizovaný inspektor.

Dne 16. 4. 2013 se konalo ústní jednání, během nějž žalobce uvedl, že nepopírá, že v uvedených časech stavební práce byly prováděny, avšak podílela se na nich též společnost IPAS, která prováděla strojní hlazení povrchu betonové podlahy. Smlouvu o dílo se společností IPAS se žalobce zavázal předložit do 26. 4. 2013.

Rozhodnutím ze dne 4. 6. 2013, č. j. P4/048032/13/OST/TEHA, správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu ve výši 250.000,- Kč za správní delikt podle § 181 odst. 1 písm. f) stavebního zákona, jehož se měl žalobce dopustit prováděním nočních stavebních prací ve výše uvedených dnech. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že v akustické studii je jednoznačně uvedeno, že stavební práce budou prováděny pouze mezi 7. a 21. hodinou. Bylo však prokázáno, že žalobce tyto stavební práce prováděl i mimo stanovenou dobu, a to aniž by vynaložil veškeré možné úsilí k tomu, aby noční práce prováděny nebyly. K tvrzení žalobce, že noční práce prováděla společnost IPAS správní orgán I. stupně konstatoval, že o provádění strojního hlazení povrchu touto společností není záznam v žádném ze stavebních deníků (ke stavbě bylo nesprávně vedeno více paralelních stavebních deníků). Zároveň tato skutečnost nevyplývá ani z jiných shromážděných podkladů. Žalobce navíc nedoložil podklady prokazující jeho tvrzení, jež předložit přislíbil.

Žalobcovo odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 8. 2013, č. j. MHMP 967275/2013. V něm žalovaný uvedl, že se ztotožnil se skutkovými závěry správního orgánu I. stupně. Součástí certifikované stavební dokumentace byla i akustická studie, v níž bylo uvedeno časové rozmezí provádění stavebních prací, které žalobce porušoval. Tvrzení, že se na nočních stavebních pracích podílela společnost IPAS, je dle názoru žalovaného zavádějící, neboť ve stavebním deníku bylo ověřeno, že se společnost tohoto názvu na stavbě nepodílela, a z obchodního rejstříku plyne, že tato společnost ani neexistuje.

Městský soud v Praze napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť ani jeden z účastníků po poučení s tímto postupem nevyslovil nesouhlas.

Předtím, než soud přistoupil k posouzení žalobních námitek, musel z úřední povinnosti zkoumat, zda správní orgány aplikovaly správnou právní úpravu. Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007-87 (č. 1926/2009 Sb. NSS), správní soud zkoumá z úřední povinnosti, zda byl v přezkoumávaném řízení aplikován právní předpis, který na věc skutečně dopadá. Dospěje-li k negativnímu závěru, zkoumá, zda aplikace nesprávného právního předpisu mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

Jak vyplývá ze znění výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, žalobce byl shledán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 181 odst. 1 písm. f) stavebního zákona, ve znění od 1. 1. 2013, dle něž se správního deliktu dopustí právnická osoba jako stavební podnikatel tím, že „*v rozporu s § 108 provede stavbu nebo změnu stavby bez stavebního povolení, veřejnoprávní smlouvy, oznámeného certifikátu autorizovaného inspektora nebo v rozporu s nimi*“. Dle § 181 odst. 6 písm. a) stavebního zákona, ve znění od 1. 1. 2013 lze za tento správní delikt uložit pokutu do výše 500.000,- Kč. Tato ustanovení však byla součástí stavebního zákona až od 1. 1. 2013, kdy nabyl účinnosti novelizační zákon č. 350/2012 Sb. Vzhledem k tomu, že jednání, které bylo žalobci kladeno za vinu, se odehrálo před 18. 12. 2012, nemohlo být bezdůvodně kvalifikováno podle pozdější právní úpravy.

Soud však zjistil, že před novelou stavebního zákona provedenou zákonem č. 350/2012 Sb. existoval správní delikt, který je pro účely nyní projednávané věci v podstatných rysech totožný. Dle § 180 odst. 5 písm. c) stavebního zákona, ve znění do 31. 12. 2012 se stavební podnikatel dopustil správního deliktu tím, že jako zhotovitel provádí pro jiného „*stavbu nebo změnu stavby bez stavebního povolení (§ 115), veřejnoprávní smlouvy (§ 116), certifikátu autorizovaného inspektora (§ 117) nebo v rozporu s nimi*“. Z § 181 písm. b) stavebního zákona, ve znění do 31. 12. 2012 vyplývá, že za tento správní delikt bylo možné uložit pokutu až do výše 500.000,- Kč. Právní úprava účinná v době, kdy se žalobce dopustil jednání, které je mu kladeno za vinu, tedy taktéž obsahovala správní delikt spočívající v provedení stavby v rozporu s certifikátem autorizovaného inspektora, přičemž za tento delikt bylo možné uložit pokutu ve stejné výši jako podle ustanovení, které aplikoval žalovaný a správní orgán I. stupně. Ačkoliv tedy správní orgány pochybily tím, že aplikovaly nesprávnou právní úpravu, nemohlo toto jejich pochybení mít vliv na výsledek řízení, a proto se nejedná o důvod ke kasaci napadeného rozhodnutí.

Dále se soud zabýval prvním žalobním bodem o nenaplnění skutkové podstaty správního deliktu z důvodu absence regulace provedení stavebních prací v certifikátu autorizovaného inspektora.

Jak bylo uvedeno výše, jednání žalobce mělo být posouzeno podle § 180 odst. 5 písm. c) stavebního zákona, ve znění do 31. 12. 2012, podle něž se správního deliktu dopustí právnická osoba jako stavební podnikatel tím, že jako zhotovitel provádí pro jiného „*stavbu nebo změnu stavby bez stavebního povolení (§ 115), veřejnoprávní smlouvy (§ 116), certifikátu autorizovaného inspektora (§ 117) nebo v rozporu s nimi*“. Dle § 117 odst. 3 stavebního zákona, ve znění do 31. 12. 2012, autorizovaný inspektor certifikátem „*stvrzuje, že ověřil projektovou dokumentaci a připojené podklady z hledisek uvedených v § 111 odst. 1 a 2 a že navrhovaná stavba může být provedena. Na projektové dokumentaci tuto skutečnost*

vyznačí, uvede své jméno a příjmení, datum vydání certifikátu a opatří ji svým podpisem a razítkem se státním znakem České republiky.“

Platí tedy, že ověřili-li autorizovaný inspektor projektovou dokumentaci, stávají se podklady v ní obsažené nedílnou součástí jeho certifikátu. Aby se žalobce dopustil porušení certifikátu autorizovaného inspektora, není vždy nutné, aby porušil podmínku uvedenou přímo v textu tohoto certifikátu. Jedná-li se o podmínku, která jednoznačně vyplývá z ověřené stavební dokumentace, lze jejím porušením naplnit skutkovou podstatu výše uvedeného správního deliktu.

Na druhé straně však platí, že ne každý podklad ověřený autorizovaným inspektorem je takové povahy, aby mohl obsahovat závazné podmínky stavby. Pokud se měl žalobce dopustit správního deliktu tím, že provedl stavbu *v rozporu* se stavební dokumentací ověřenou autorizovaným inspektorem, musí se tento rozpor vztahovat k takové součásti stavební dokumentace, jež jednoznačně stanoví, jakým způsobem stavba musí být provedena. Takovým podkladem by byla například souhrnná technická zpráva (obligatorní část B stavební dokumentace) nebo zásady organizace výstavby (část E stavební dokumentace), v nichž jsou uváděny zvláštní podmínky provedení stavby. Naopak součástí stavební dokumentace, která stanoví jednoznačné podmínky provedení stavby, nejsou takové odborné podklady, které pouze nabízejí analýzu možností provedení stavby, byť by obsahovaly doporučení ohledně optimálních podmínek.

Správní orgány v nyní projednávané věci netvrdí, že by se žalobce dopustil porušení podmínky, která byla stanovena v samotném textu certifikátu autorizovaného inspektora. Soud ověřil, že certifikát skutečně žádnou podmínku týkající se provádění stavby v nočních hodinách neobsahuje. Jak ovšem vyplývá z popisu deliktního skutku, porušení podmínek certifikátu autorizovaného inspektora se měl žalobce dopustit tím, že stavbu prováděl *v rozporu s akustickou studií* provedenou Ing. J. B. v březnu roku 2007. Skutečnost, že je tato studie součástí schválené projektové dokumentace, části dokladové, stvrdil autorizovaný inspektor svým razítkem a podpisem ze dne 26. 8. 2008.

Jak soud uvedl výše, není vyloučeno, aby k porušení podmínek certifikátu došlo pouhým porušením ověřené stavební dokumentace. Akustická studie však není takovou součástí stavební dokumentace, z níž vyplývají jednoznačné podmínky provedení stavby. Jak se uvádí v úvodu akustické studie, jejím cílem je *„vyhodnotit hlukovou zátěž, která bude vznikat u nejbližší okolní zástavby při provádění výstavby nového bytového domu ..., a to včetně staveništní dopravy“*. Studie tedy poskytuje pouze vstupní údaje pro posouzení toho, zda lze stavbu provádět při zachování hlukových limitů a za jakým podmínk, sama ovšem neobsahuje jednoznačné podmínky provedení stavby, které by mohl autorizovaný inspektor pouze stvrdit. Měl-li autorizovaný inspektor za to, že stanovení podmínek ohledně nočního provádění stavby je nutné, měl žádat po stavebníkovi, aby tyto podmínky učinil součástí některé ze závazných součástí stavební dokumentace.

V tomto případě se nabízejí zásady organizace výstavby, které podle přílohy č. 1 části E bodu 1 písm. h) vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, obsahují *„stanovení podmínek pro provádění stavby z hlediska bezpečnosti a ochrany zdraví“*. Zásady organizace výstavby však v nyní projednávané věci nestanoví podmínku, že stavební práce nesmějí být prováděny v nočních hodinách.

Naopak obsahují jiné podmínky ohledně stavebních mechanismů, které lze používat pro snížení hlukové zátěže. To znamená, že stavební dokumentace ověřená certifikátem autorizovaného inspektora provádění stavby v noci nezapovídala.

Navíc platí, že i kdyby akustická studie teoreticky mohla obsahovat závazné podmínky provedení stavby, v nyní projednávané věci by takové podmínky nebylo možné jednoznačně určit. Je sice pravdou, že akustická studie v kapitole 4, Výpočet hluku z výstavby bytového domu, na str. 10 uvádí: „*Stavební práce budou prováděny pouze v denní době, a to maximálně v době od 7,00 do 21,00 hodin, tedy nejvýše 14 hodin denně.*“ Zároveň se však v části 6.3, Návrh opatření na snížení hluku při stavební činnosti, na str. 30 uvádí: „*V žádném případě neprovádět hlučné stavební práce před 7. a po 21. hodině.*“ Z této formulace doporučení se jeví, že jiné než hlučné práce by v nočních hodinách prováděny být mohly. Nelze tedy tvrdit, že by z hlukové studie jako celku vyplývala jednoznačná podmínka, že žádné stavební práce nesmějí být prováděny v nočních hodinách.

Správní delikt podle § 180 odst. 5 písm. c) stavebního zákona, ve znění do 31. 12. 2012, je deliktem formálním. Pro jeho spáchání je tedy nutné, aby pachatel prováděl stavební práce v rozporu s příslušným povolením nebo jej nahrazujícím aktem. V nyní projednávané věci správní orgány založily svá rozhodnutí na mylném předpokladu, že certifikátem autorizovaného inspektora ve spojení s ověřenou stavební dokumentací byla stanovena podmínka, že mezi 21. hodinou a 7. hodinou nesmí být prováděny žádné stavební práce. Jelikož taková podmínka stanovena nebyla, nemohl se žalobce jejím porušením dopustit uvedeného správního deliktu. V tomto rozsahu je tedy žaloba důvodná.

Důvodný naopak není druhý žalobní bod, v němž žalobce tvrdí, že správní orgány nedostatečně prověřily jeho obhajobu, že noční práce prováděl jiný subjekt, konkrétně společnost IPAS, a.s. K otázce posouzení důvěryhodnosti alternativních skutkových verzí, které prezentuje obviněný ze správního deliktu, se několikrát vyjádřila judikatura Nejvyššího správního soudu. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005-55, plyne, že obviněný ze správního deliktu není povinen prokazovat, že se jednání, které je mu kladeno za vinu, dopustil někdo jiný. K tomu, aby určitá osoba nemohla být shledána vinnou konkrétním deliktním jednáním, postačí, pokud existuje rozumná pochybnost o tom, že se daného jednání dopustil jiný subjekt. K úspěchu obviněného ze správního deliktu v soudním řízení potom postačí, prezentuje-li takovou alternativní verzi skutkového děje, která je vnitřně konzistentní a představitelná, a zároveň nebyla vyvrácena důkazy provedenými ve správním řízení (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015-47, a ze dne 18. 5. 2011, č. j. 7 As 4/2011-79).

Alternativní verze skutkového děje, kterou žalobce prezentoval v nyní projednávané věci, však není dostatečně důvěryhodná, aby zpochybnila skutkové závěry, z nichž správní orgány vycházely. Jak plyne z protokolu o ústním jednání ze dne 16. 4. 2013, žalobce zde tvrdil, že noční práce neprováděl on, nýbrž společnost IPAS, IČ 36 268 950, která měla na starosti úpravu betonové podlahy. Žalobce na tomto jednání výslovně uvedl, že společnost IPAS tyto práce prováděla na základě smlouvy o dílo, kterou se zavázal doplnit do 26. 4. 2013. Smlouvu však nepředložil v řízení před správním orgánem I. stupně, v odvolacím řízení ani v řízení před soudem.

Správní orgány žalobcovo tvrzení nepovažovaly za důvěryhodné zejména ze dvou důvodů. Za prvé ze stavebního deníku neplynulo, že by se společnost IPAS jakkoliv na stavebních pracích podílela. Za druhé žalobce nepředložil smlouvu o dílo s touto společností, ačkoliv se sám zavázal, že tak učiní. Soud se se správními orgány ztotožňuje, že tyto okolnosti činí žalobcova tvrzení o alternativním skutkovém ději nedůvěryhodnými. Pokud by společnost IPAS samostatně prováděla některé stavební práce, lze předpokládat, že by tato skutečnost byla ze stavebního deníku zřejmá. Dále žalobce nepředložil smlouvu, o níž původně tvrdil, že prokazuje jeho tvrzení a že ji předloží. Jakkoliv tedy žalobce není povinen prokazovat, že se deliktního jednání dopustila jiná osoba, nejsou jeho tvrzení v tomto smyslu důvěryhodná, pokud nejprve přislíbí důkaz předložit, a následně tak bez uvedení důvodu neučiní. Závěr žalovaného, že společnost IPAS se na stavbě nepodílela, byl tedy odůvodněný.

Je pravdou, že žalovaný krom výše uvedených argumentů podpořil svůj závěr také nesprávným tvrzením, že společnost IPAS neexistuje, neboť není zapsána v českém obchodním rejstříku. Jak žalobce uvedl v žalobě a jak soud ověřil z veřejně dostupných zdrojů, společnost IPAS, a.s., IČ: 36 268 950, skutečně existuje, avšak jedná se o společnost založenou podle slovenského práva, zapsanou ve slovenském obchodním rejstříku. Tento dílčí nesprávný závěr žalovaného však nic nemění na tom, že v řízení nevyšla najevo žádná indicie kromě nepodložených tvrzení žalobce, že by se společnost IPAS na stavbě jakkoliv podílela. Žalovaný tedy vycházel z nesprávného předpokladu, že společnost IPAS neexistuje, avšak tím v kontextu výše uvedeného nezpůsobil nezákonnost svého rozhodnutí.

Jak vyplývá z výše uvedeného, soud zjistil, že žalobce jednáním, které mu bylo kladeno za vinu, nenaplnil skutkovou podstatu správního deliktu, za nějž mu byla uložena pokuta, a proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Jelikož bylo touto nezákonností stíženo již rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil soud postupem podle § 78 odst. 3 s. ř. s. i je. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. jsou správní orgány v dalším řízení právním názorem vysloveným v tomto rozsudku vázány.

Výrok o nákladech řízení vychází ze skutečnosti, že žalobce byl v řízení úspěšný, a tak mu oproti žalovanému náleží náhrada nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalobce předně uhradil soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3.000,- Kč. Další žalobcovy náklady tvoří odměna advokáta za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy převzetí právního zastoupení ve věci a podání návrhu ve věci samé. Dle ustanovení § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3.100,- Kč ($2 \times 3.100 = 6.200$). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon ($2 \times 300 = 600$). Odměna advokáta tak celkem činí 6.800,- Kč a DPH ve výši 21 %, celkem tedy 8.228,- Kč. Spolu se zaplaceným soudním poplatkem tedy žalobci vznikly náklady ve výši 11.228,- Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních

u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. září 2017

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: L. H.